

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.085 van 26 juni 2013
in de zaak A. 199.045/XII-6490**

In zake: de GEMEENTE DROGENBOS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 februari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 9 december 2010 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand ‘houdende vernietiging van artikel 210 van het besluit van de gemeenteraad van Drogenbos van 16 september 2010 houdende aanpassingen aan de rechtspositieregeling voor het gemeentepersoneel en het arbeidsreglement, zoals gehandhaafd in de gemeenteraadszitting van 18 november 2010’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 juni 2013.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Patrik De Maeyer verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Samuel Mens, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 22 april 2010 neemt de gemeenteraad van Drogenbos een besluit aan waarbij wijzigingen aan de rechtspositieregeling voor het gemeentepersoneel worden goedgekeurd. In artikel 210 wordt bepaald dat het personeelslid dat op grond van de wetten ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1966, verplicht is tot kennis van de tweede taal en in het bezit is van het nodige taalattest van Selor, een premie voor de kennis van die taal ontvangt.

Het artikel 210 wordt op 2 juli 2010 door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant geschorst.

Van dit schorsingsbesluit wordt op 5 juli 2010 aan verzoekster kennis gegeven. Omdat op deze schorsing geen intrekking noch een handhaving volgt, wordt verzoekster er op 22 september 2010 van in kennis gesteld dat het geschorste besluit, overeenkomstig artikel 256, vierde lid, van het gemeentedecreet, geacht wordt nooit te hebben bestaan.

3.2. Bij besluit van 16 september 2010 past verzoekster opnieuw de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel en het arbeidsreglement aan, waarbij in artikel 210 andermaal een bepaling wordt opgenomen met betrekking tot het toekennen van een taalpremie.

Het artikel 210 wordt, na eerst op 21 oktober 2010 door de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant in zijn uitvoering te zijn geschorst en vervolgens door de gemeenteraad bij beslissing van 18 november 2010 te zijn gehandhaafd, finaal bij besluit van 9 december 2010 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand vernietigd. Daarin wordt overwogen:

“Overwegende dat artikel 210 van het besluit van 16 september 2010 een taalpremie toekent aan de personeelsleden die op grond van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij het konink[lijk] besluit van 18 juli 1966 (hierna ‘Bestuurstaalwet’) verplicht zijn tot kennis van de tweede taal;

Overwegende dat artikel 131, tweede lid, van het BVR RPR [*versta*: het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2007 ‘houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’] bepaalt dat de raad geen taalpremie kan instellen of behouden voor de personeelsleden; dat onder taalpremie wordt verstaan elke toelage, toegekend aan het personeelslid dat op grond van de Bestuurstaalwet verplicht is tot kennis van de tweede taal, of elke andere toelage, toegekend aan het personeelslid voor het gebruik van een andere taal dan het Nederlands; dat enkel personeelsleden die die taalpremie in het verleden genoten die in overgangsregeling behouden op grond van artikel 228 BVR RPR;

Overwegende dat artikel 210 van het besluit van 16 september 2010 dus manifest in strijd is met de wet;

Overwegende dat de gemeenteraad zijn beslissing handhaaft door te verwijzen naar artikel 105, § 1, van het Gemeentedecreet ‘De gemeenteraad

stelt de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel vast', terwijl § 2 van datzelfde artikel de aspecten van de rechtspositieregeling opsomt die minstens moeten geregeld worden, waaronder 2° de toekenning van toelagen en vergoedingen; dat de gemeenteraad uit de voorbereidende werken meent te kunnen afleiden dat de aspecten vermeld in artikel 105, § 2, van het Gemeentedecreet uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren;

Overwegende dat artikel 116, § 1, van het Gemeentedecreet de Vlaamse Regering machtigt de minimale voorwaarden voor onder andere de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel vast te stellen, dat de Vlaamse Regering die bevoegdheid uitgevoerd heeft met het BVR RPR; dat er bijgevolg geen enkele twijfel kan bestaan over de bevoegdheid van de Vlaamse Regering om een verbod op taalpremies uit te vaardigen; dat zulks dus niet behoort tot de residuaire bevoegdheid van de gemeenteraad om alles te regelen wat van gemeentelijk belang is, zoals de gemeenteraad van Drogenbos voorhoudt;

Overwegende dat artikel 131, § 1, BVR RPR bepaalt dat er, met behoud van de toepassing van eventuele decretale of wettelijke bepalingen, geen andere toelagen en vergoedingen kunnen worden toegekend of ingevoerd dan die welke vermeld in dat besluit; dat er in § 2 van datzelfde artikel een expliciet verbod op een taalpremie ingesteld wordt; dat er geen enkele andere decretale of wettelijke bepaling is die het toekennen van een taalpremie door de lokale en regionale besturen toelaat en regelt;

Overwegende dat bovengenoemd artikel 210 van het besluit van 16 september 2010 van de gemeenteraad van Drogenbos houdende aanpassingen aan de rechtspositieregeling voor het gemeentepersoneel en het arbeidsreglement, zoals gehandhaafd bij raadsbesluit van 18 november 2010, strijdig is met het BVR RPR van 7 december 2007 en dus met de wet."

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Verwerende partij doet in de laatste memorie uitdrukkelijk afstand van de eerder door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. Een eerste middel leidt verzoekster af uit de schending van de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, artikel 105 “al dan niet samengelezen met artikel 116” van het gemeentedecreet en uit machtsoverschrijding:

“Doordat het bestreden besluit een beslissing vernietigt waarbij door het daartoe uitsluitend bevoegde orgaan een taalpremie wordt ingesteld voor de personeelsleden van verzoekende partij,

Terwijl de gemeenteraden krachtens artikel 41 en 162 van de Grondwet bevoegd dienen te blijven voor alles wat van gemeentelijk belang is, behoudens goedkeuring van hun handelingen in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald,

En terwijl artikel 105 van het Gemeentedecreet uitdrukkelijk bepaalt dat de gemeenteraad de rechtspositieregeling van het personeel vaststelt, dewelke minstens de volgende aspecten dient te bevatten: ‘(...) 1°. de bezoldiging van de personeelsleden en de salarisschalen die van toepassing zijn, rekening houdend met onder meer de gestelde bekwaamheidsvereisten en functievereisten; 2°. de toekenning van toelagen en vergoedingen; (...)’, waarbij de Vlaamse Regering slechts over de bevoegdheid beschikt om minimale voorwaarden vast te stellen voor die rechtspositieregeling van het personeel,

Zodat door het vernietigen van de beslissing om een taalpremie toe te kennen aan het gemeentepersoneel, het bestreden besluit in strijd is met de in het middel vermelde bepalingen, de door de grondwet en het gemeentedecreet aan de gemeenten gekende bevoegdheden heeft geschonden en de verwerende partij aldus haar bevoegdheid heeft overschreden.”

5.2. Toegelicht wordt dat de artikelen 41 en 162 van de Grondwet de residuaire bevoegdheid van de gemeenteraad erkennen om alles te regelen wat van gemeentelijk belang is, al kan die gemeentelijke bevoegdheid “uiteraard” wel beknot worden “voor wat materies betreft die de wetgever en de decreetgever uitdrukkelijk aan het gemeentelijk niveau hebben onttrokken”. Twee “pertinente redenen” weliswaar nopen ertoe aan te nemen dat de beslissing omtrent de toekenning van een taalpremie “juist wel tot de bevoegdheden van de gemeenten

behoort”: artikel 105 van het gemeentedecreet en de artikelen 29 en 31 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Ten onrechte, aldus verzoekster, zou verwerende partij menen een verbod op het toekennen van een taalpremie te mogen instellen krachtens artikel 116, § 2, van het gemeentedecreet dat de Vlaamse regering machtigt minimale voorwaarden vast te stellen voor de rechtspositieregeling van het personeel. Uit de voorbereidende werken van het gemeentedecreet kan worden afgeleid dat de aspecten vermeld in artikel 105, § 2, van het gemeentedecreet uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren. De minimale voorwaarden waarvan sprake in artikel 116 dienen te worden begrepen als “de minimumgaranties die aan het gemeentepersoneel dienen verstrekt [te] worden”.

5.3. In ondergeschikte orde wenst verzoekster – in de veronderstelling dat artikel 116 van het gemeentedecreet een afdoende wettelijke basis zou verschaffen – dat het Grondwettelijk Hof prejudicieel wordt gevraagd of het artikel 116 al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, eventueel in samenhang gelezen met de artikelen 41 en 162 van de Grondwet, alsook met de artikelen 24-30 van de gecoördineerde wetten ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’. De discriminatie die volgens verzoekster uit de door verwerende partij voorgestane interpretatie van het artikel 116 voortvloeit, betrekking heeft op het verschil in behandeling:

- tussen, eensdeels, de ambtenaren van de randgemeenten en, anderdeels, “de ambtbekleders van andere plaatselijke besturen, bijvoorbeeld in het tweetalig taalgebied Brussel-Hoofdstad”;
- en tussen, eensdeels, de besturen van de ‘faciliteitengemeenten’, die tweetalige ambtenaren moeten hebben en, anderdeels, ‘andere gemeenten’, die geen tweetalige ambtenaren moeten hebben.

6. In de memorie van wederantwoord beschrijft verzoekster het beginsel van de lokale autonomie in het licht van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Dit beginsel is volgens haar onbetwistbaar geschonden, omdat verwerende partij een aangelegenheid van gemeentelijk belang regelt die niet alleen principieel tot de lokale bevoegdheden behoort maar waar het lokale bestuur ook het meest adequate niveau is om deze aangelegenheid te regelen. Ver-

zoekster herhaalt ook dat uit de voorbereidende werken van het gemeentedecreet afgeleid kan worden dat de aspecten vermeld in artikel 105, § 2, uitsluitend tot de gemeentelijke autonomie behoren.

7. In haar laatste memorie merkt verzoekster op dat zij ter bespreking van de middelen ermee kan volstaan te verwijzen naar haar eerdere geschriften. Enkel dringt zij aan op de prejudiciële vraagstelling. Het door haar aangeklaagde onderscheid is volgens verzoekster immers rechtstreeks terug te brengen tot de interpretatie die door verwerende partij, daarin gevolgd door de arresten van de Raad van State van 12 juli 2012 (nrs. 220.293 tot 220.295), aan artikel 116 van het gemeentedecreet werd gegeven.

Beoordeling

8. Het auditoraatsverslag wijst er terecht op dat het middel in identieke bewoordingen is aangevoerd in eerdere zaken, die bij de aan verzoekster blijkens haar laatste memorie wel bekende arresten van 12 juli 2012 een antwoord hebben gekregen. Het wordt in de laatste memorie door verzoekster ook niet tegengesproken. In die omstandigheden mag de Raad zich ertoe beperken, de volgende overwegingen uit het arrest nr. 220.293 van 12 juli 2012 inzake het OCMW van Sint-Genesius-Rode en anderen, te herhalen en ze ook uitdrukkelijk voor de thans voorliggende zaak eigen te maken:

“8. Overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de Grondwet worden de uitsluitend gemeentelijke belangen door de gemeenteraden geregeld volgens de beginselen bij de Grondwet vastgesteld. Gelet op artikel 162, tweede lid, 2°, van de Grondwet, verzekert de wet de toepassing van het beginsel van de bevoegdheid van de gemeenteraden voor alles wat van gemeentelijk belang is, behoudens goedkeuring van hun handelingen in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald.

Weliswaar sluit, zoals verzoekers niet betwisten, het door die bepalingen gehuldigde beginsel van de lokale autonomie niet uit dat er door de bevoegde wetgever beperkingen aan gesteld kunnen worden.

Naar zij evenwel menen is de beperking waarin het bestreden verbod voorziet om een taalpremie in te stellen of te behouden, een onrechtmatige beknotting van de gemeentelijke bevoegdheid.

9. Een eerste van twee, naar eigen zeggen ‘pertinente’, redenen daarvoor zien verzoekers in artikel 105 van het gemeentedecreet, dat met betrekking tot de rechtspositie van het gemeentepersoneel bepaalt:

‘§ 1. De gemeenteraad stelt de rechtspositieregeling van het personeel vast.

§ 2 De rechtspositieregeling voor het personeel in statutair dienstverband regelt minstens:

1° de bezoldiging van de personeelsleden en de salarisschalen die van toepassing zijn, rekening houdend met onder meer de gestelde bekwaamheidsvereisten en functievereisten;

2° de toekenning van toelagen en vergoedingen;

[...].’

Volgens verzoekers gelast het artikel de gemeenteraad met het vaststellen van de regels inzake de toekenning van toelagen en vergoedingen ‘zonder enig voorbehoud of enige uitzondering’.

Dit is echter buiten het artikel 116, § 1, 2°, van het gemeentedecreet gerekend. Het artikel draagt immers aan de Vlaamse regering op om de minimale voorwaarden vast te stellen voor de rechtspositieregeling van het personeel. Het is in dat voorschrift dat het besproken verbod zijn rechtsgrond zoekt.

10. Wat onder de term ‘minimale voorwaarden’ moet worden begrepen, wordt in het gemeentedecreet niet toegelicht. Ook de voorbereidende werken zijn er niet bijster expliciet over.

Opgemerkt wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp van gemeentedecreet dat ervoor geopteerd is om ‘slechts een aantal inhoudelijke basisregels vast te leggen betreffende rechtspositie van het gemeentepersoneel’ en dat de Vlaamse regering deze basisregels nader zal uitwerken (*Parl.St.* VI.Parl. 2004-2005, 347/1, 21):

‘Zij bepaalt de minimale voorwaarden inzake het instrumentarium van het personeelsbeleid, met inachtneming van de vereisten van de federale regelgeving inzake het vakbondsstatuut van het gemeentepersoneel. Zij zal tevens de nodige maatregelen nemen om de interne en externe mobiliteit van het gemeentepersoneel te bevorderen.’

Specifiek met betrekking tot artikel 105 wordt uiteengezet dat de tweede paragraaf de aspecten van de rechtspositie opsomt die minimaal geregeld moeten worden, dat voor een aantal van deze aspecten criteria worden opgelegd op basis waarvan de gemeenten de aspecten inhoudelijk dienen in te vullen, en dat deze criteria nader zullen worden ingevuld door de Vlaamse regering, krachtens artikel 116 (*Parl.St.* VI.Parl. 2004-2005, 347/1, 78).

Bij artikel 116 wordt alleen meegedeeld (*Parl.St.* VI.Parl. 2004-2005, 347/1, 79):

‘De minimale voorwaarden inzake het mandaatstelsel zullen onder meer minimale vereisten omvatten inzake verloning en het voorzien van een terugvalpositie na afloop van het mandaat. Tevens zal bepaald worden dat de duur van een aanstelling in een mandaatfunctie niet gebonden kan zijn aan de zesjarige periode waarvoor de gemeenteraad wordt verkozen.

De maatregelen van de Vlaamse Regering genomen op grond van deze bepaling dienen uiteraard de bevoegdheden van andere over-

heidsniveaus te respecteren zo kunnen er geen verplichtingen worden opgelegd aan overheden die niet onder het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap ressorteren.’

11. Er is geen aanwijzing voor te vinden dat de ‘minimale voorwaarden’ naar het oordeel van de decreetgever louter opgevat zouden mogen worden –zoals verzoekers voorstaan– als minimumgaranties ten voordele van het gemeentepersoneel.

Evenmin wordt bijgevalen dat, tenminste in het licht van de in het middel aangevoerde Grondwetsbepalingen, de term slechts in die zin mag worden begrepen. Het beginsel van de lokale autonomie staat er in principe immers geenszins aan in de weg dat de decreetgever oordeelt dat een aangelegenheid beter op een meer algemeen niveau wordt behandeld, zodat ze op een uniforme wijze zal zijn geregeld voor het gehele betrokken grondgebied. Wat het gemeentelijk personeelsbeleid betreft kan inzonderheid op het vlak van de geldelijke arbeidsvoorwaarden en de premies een zekere eenvormigheid speciaal gewenst zijn, niet alleen naar onderen maar ook naar boven toe, om een concurrentie en een opbod tussen de gemeenten te vermijden. Dat dan de voorwaarden of beperkende bepalingen die de uniformiteit moeten helpen bewerken, de vorm aannemen van een maximumgrens die, of zelfs een verbod dat niet mag worden overschreden, ligt voor de hand.

In verband met die eenvormigheid, en het belang ervan, stelt de Raad van State vast dat verzoekers ten onrechte van mening zijn dat het verbod om een taalpremie in te stellen of te behouden slechts twaalf rand- en taalgrensgemeenten betreft. Dit is een misvatting. Het verbod geldt voor alle gemeenten –ook dus bijvoorbeeld in toeristische centra– met personeelsleden die een andere taal dan het Nederlands dienen te gebruiken.

12. Verzoekers kunnen er de Raad van State niet toe brengen om de term ‘minimale’ voorwaarden anders te begrijpen dan hij eerder reeds –in bijvoorbeeld zijn arrest nr. 206.416 van 6 juli 2010– deed, namelijk als voorwaarden waaraan de gemeenteraad zich minimaal of tenminste te houden heeft wanneer hij met toepassing van artikel 105 onder andere de rechtspositieregeling van het personeel vaststelt.

Dit artikel 105 garandeert dus niet dat de beslissing om al dan niet een taalpremie toe te kennen een gemeentelijke bevoegdheid is en blijft.

13. Ook de artikelen 29 en 31 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, zijnde de tweede ‘pertinente’ reden waarop verzoekers zich beroepen om ervan te overtuigen dat het aangevochten verbod de gemeentelijke bevoegdheid onrechtmatig beperkt, waarborgt dat niet.

Ter zake werd in het auditorsverslag geoordeeld dat ‘de artikelen 29 en 31 geenszins voorzien in het toekennen van een taalpremie aan de personeelsleden van de randgemeenten’. Dat wordt door verzoekers in de laatste memorie als zodanig niet betwist. Wel menen zij dat het verbod ten minste in de praktijk tot gevolg heeft dat zij ‘hun besturen niet meer op die wijze kunnen organiseren opdat aan de eisen van artikelen 29 en 31 van de SWT zou worden voldaan’.

Stuk 4 van verzoekers ten spijt, wordt dat niet op voldoende overtuigende wijze aannemelijk gemaakt.

14. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de in het middel aangevoerde bepalingen geschonden zijn.”

9. Naar het oordeel van de Raad van State kunnen de beweerde discriminaties hoe dan ook niet worden teruggevoerd op het artikel 116 van het gemeentedecreet.

Dit artikel machtigt de Vlaamse regering om minimale voorwaarden vast te stellen voor de rechtspositieregeling van het personeel. Het stelt de Vlaamse regering er geenszins van vrij om bij die de uitvoering daarvan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in acht te nemen. Een eventuele discriminatie van de ambtenaren van de randgemeenten of van de besturen van de faciliteitengemeenten is in voorkomend geval louter toe te rekenen aan de vaststelling van de minimale voorwaarden door de Vlaamse regering.

Overigens voert verzoekster in het tweede middel de schending van de gelijkheidsregel, door deze minimale voorwaarden, aan. De voormelde discriminaties zullen aldaar nader worden besproken.

Het verzoek tot prejudiciële vraagstelling wordt niet ingewilligd.

10. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede en derde middel

11. Een tweede middel is afgeleid “uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het gelijkheidsbeginsel, en uit machtsoverschrijding”.

12. Een derde middel is afgeleid “uit de schending van artikel 41 en 162 van de Grondwet, van artikel 105 al dan niet samengelezen met artikel 116 van het Gemeentedecreet, van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de onwettigheid op grond van artikel 159 van de Grondwet van het Besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsinformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 16 januari 2009, (inzonderheid artikel 131, tweede lid daarvan), uit de miskennen van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het beginsel luidens hetwelk elke beslissing van een overheid op in feite juiste en in rechte draagkrachtige motieven dient te berusten, van het redelijkheidsbeginsel, uit de schending van het verbod van willekeur, uit de manifeste beoordelingsverging en uit machtsoverschrijding”.

13. In het auditoraatsverslag wordt opgemerkt dat het tweede middel een letterlijke overname is van het tweede middel in de zaak waarover de Raad uitspraak heeft gedaan bij het arrest nr. 220.295 van 12 juli 2012 en dat volstaan kan worden met een verwijzing naar de overwegingen dienaangaande in het arrest nr. 220.295, dat het middel bekritiseert dat “de beslissingen waarbij in het verleden aan andere ambtenaren van andere gemeenten of OCMW’s een taalpremie werd toegekend niet werden vernietigd, daar waar dit wel het geval is voor de thans bestreden beslissing”, dat echter met geen woord wordt gepreciseerd welke beslissingen waarbij dan wel aan andere ambtenaren in strijd met artikel 131, tweede lid, van het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering een taalpremie werd toegekend, door verwerende partij onverlet zijn gelaten en dat – daargelaten nog dat er in principe geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat – niet eens met een minimum aan overtuigende gegevens aannemelijk wordt gemaakt dat het aangeklaagde verschil in behandeling daadwerkelijk bestaat, dat voor het overige het middel samenvalt met de tweede onwettigheid waarvan het besluit van 7 december 2007 van de Vlaamse regering wordt beticht in het derde middel.

In het auditoraatsverslag wordt voorts vastgesteld dat het derde middel identiek is aan het derde middel in de zaak waarover de Raad heeft geoordeeld in het arrest nr. 220.295 van 12 juli 2012, dat in dit middel wordt betoogd

dat het besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2007 als onwettig moet worden beschouwd en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten, derwijze dat het bestreden besluit niet op draagkrachtige motieven berust, dat meer bepaald tegen het besluit van 7 december 2007 zo goed als letterlijk de drie onwettigheden worden aangevoerd die eerder ook al rechtstreeks tegen dat besluit zijn inbracht, te weten door de gemeente Kraainem in de drie middelen van haar beroep in de zaak A.173.166: schending van het beginsel van de lokale autonomie, van de gelijkheidsregel en van de verplichting om op draagkrachtige motieven te berusten, dat laatstgenoemd beroep is verworpen geworden bij arrest nr. 220.293 van 12 juli 2012 en dat evengoed en om dezelfde, in dat arrest vermelde en aan de verzoekende partij bekende, redenen het derde middel moet worden afgewezen.

14. Verzoekster komt in de laatste memorie niet meer terug op het tweede of het derde middel, zodat ook de Raad zich er toe mag beperken te herinneren aan zijn eerdere aan verzoekster bekende arresten van 12 juli 2012, waarvan hij de overwegingen ook voor de huidige zaak eigen maakt.

15. Het tweede en het derde middel worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 juni 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest